

[Arbejdsministeren.]

ferien til 4 uger, der blev gennemført for overenskomstområdet, blev generel.

Ferieloven bygger i øvrigt på det princip, at ret til ferie optjenes med 2 dage for hver måneds beskæftigelse i et kalenderår — optjeningsåret — og lønmodtageren har pligt til at holde optjent ferie i det ferieår, der følger efter optjeningsåret.

Det af spørgeren stillede forslag harmonerer således specielt ikke med ferieloven, hvis en lønmodtager, der har haft fuld beskæftigelse i et optjeningsår, kun skulle holde ferie i 14 dage i et ferieår, og ej heller med, at en lønmodtager i et senere ferieår skulle holde 6 ugers ferie.

Når spørgeren peger på, at der måtte skabes en „rullende“ ordning, således at højst 25 pct. af arbejdsstyrken holder ekstraferie samme år, kan det understreges, at det efter ferieloven er arbejdsgiveren, der efter forhandling med lønmodtageren fastsætter, hvornår ferien skal holdes. Forslaget indebærer derfor en række vanskeligheder, specielt i forbindelse med virksomhedslukninger og ved skift af arbejde, rent bortset fra, at det synes vanskeligt at forestille sig, hvorledes det på denne baggrund kan realiseres, at indtil 25 pct. af arbejdsstyrken skulle holde ekstraferie samme år.

Som nævnt finder jeg imidlertid forslaget sympatisk, og jeg vil derfor rejse spørgsmålet over for arbejdsmarkedets parter.

Af *Brusvang* (CD) til socialministeren (20/8 75):

„Med henblik på at opnå en bedre trivsel for ældre arbejdstagere og at få frigjort en større arbejdsmasse til fordel for de yngre ønskes oplyst, hvorledes ministeren vurderer muligheden for indførelse af en gradvis arbejdstidsforkortelse for arbejdstagere, der er fyldt 55 år, i forbindelse med delvis kompensation i form af en førtidspensionsydelse.“

(Spm. nr. 327).

Begrundelse.

Til illustration af ovenstående anføres følgende skitse:

1) Enhver arbejdstager, der er fyldt 55 år,

kan kræve den daglige arbejdstid nedsat til 7 timer (arbejdsuge: 35 timer).

Arbejdsgiveren foretager en forholdsmæssig reduktion i lønnen, feriegodtgørelse og andre arbejdsgivervydelser. Arbejdstageren kan ikke kræve kompensation for arbejdstidsnedsættelsen.

2) Enhver arbejdstager, der er fyldt 60 år, kan yderligere kræve den daglige arbejdstid nedsat til 6 timer (30 timer ugentlig).

For tabet af den 7. arbejdstime ydes et førtidspensionsbeløb på 100 kr. om ugen. Pensionsbeløbet reguleres som almindelig folkepension.

3) Enhver arbejdstager, der er fyldt 65 år, kan kræve den daglige arbejdstid nedsat til 5 timer (25 timer ugentlig).

For tabet af 6. og 7. arbejdstime ydes der arbejdstageren et førtidspensionsbeløb på 150 kr. ugentlig. Pensionsbeløbet reguleres som almindelig folkepension.

Forslaget tilsigter, at midaldrende og ældre arbejdstagere får en arbejdsbyrde, de kan klare uden at gå væsentligt ned i levestandard. Personer over ca. 55 år har i reglen ikke længere forsørgerbyrder over for børn og kan derfor tåle en mindre indtægtsnedgang uden nedsættelse af levestandarden. Den vil antagelig derimod nærmest stige.

Forslaget muliggør også, at man undgår, at ældre medborgere på en bestemt dato bliver „sat uden for samfundet“. De skal nemlig om ønsket kunne fortsætte om end med et stærkt begrænset timetal.

Der henvises i øvrigt til vicepolitimester Ove Berggreens artikel i Politiken den 28. juli 1975.

Socialminister *Eva Gredals* svar (26/8 75):

Indledningsvis kan jeg om den arbejdsmarkedsmæssige side af forslaget udtale, at spørgsmålet om arbejdstidsforkortelser jo er et af de spørgsmål, der traditionelt her i landet er underkastet forhandlinger mellem arbejdsmarkedets parter. Gennemførelse ved lov af et forslag som det her fremsatte ville derfor kunne betragtes som et indgreb i parternes rettigheder til selv ved aftale at fastlægge en række vilkår på arbejdsmarkedet.

Om adgangen til førtidspension bemærkes for det første, at der allerede efter de gæl-